

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 470/2020-48

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. októbra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Libora Duľu a Ladislava Duditša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Perhács s. r. o., Jelenec 353, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. JUDr. Zoltán Perhács, PhD., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 54/2016 a jeho rozsudkom zo 16. novembra 2017, ako aj postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 14/2018 a jeho uznesením z 27. júna 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. októbra 2018 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného Advokátskou kanceláriou Perhács s. r. o., Jelenec 353, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. JUDr. Zoltán Perhács, PhD., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 37 ods. 3 listiny, základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru postupom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“), v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 54/2016 a jeho rozsudkom zo 16. novembra 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok“), ako aj postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 14/2018 a jeho uznesením z 27. júna 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

2. Ústavná sťažnosť bola pôvodne pridelená sudcovi spravodajcovi Rudolfovi Tkáčikovi, ktorému uplynulo funkčné obdobie sudcu ústavného súdu 16. februára 2019. Do tohto dňa nebolo o ústavnej sťažnosti sťažovateľa rozhodnuté. Plénum ústavného súdu prijalo 16. októbra 2019 Dodatok č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“). Podľa čl. X bodu 5 rozvrhu práce boli nevybavené veci sudcov, ktorých funkčné obdobie uplynulo 16. februára 2019, prerozdelené medzi sudcov menovaných do funkcie 10. októbra 2019, a to náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov. Ústavná sťažnosť bola pridelená sudcovi spravodajcovi Ladislavovi Duditšovi a v zmysle

čl. II bodu 3 rozvrhu práce bola prejednaná vo IV. senáte ústavného súdu, ktorý pracuje v zložení Miroslav Duriš (predseda senátu), Libor Duľa a Ladislav Duditš (členovia senátu).

3. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd svojím rozsudkom sp. zn. 3 T 54/2016 zo 16. februára 2017 oslobodil sťažovateľa spod obžaloby Okresnej prokuratúry Bratislava IV (ďalej len „okresná prokuratúra“) pre pokračovací prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. e), ods. 2 písm. b) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona. Na základe odvolania okresnej prokuratúry krajský súd uznesením sp. zn. 1 To 45/2017 z 11. augusta 2017 zrušil oslobodzujúci rozsudok okresného súdu v celom rozsahu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Následne okresný súd napadnutým rozsudkom uznal sťažovateľa vinným podľa obžaloby okresnej prokuratúry, pričom mu uložil trest odňatia slobody v trvaní 8 mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 14 mesiacov a taktiež mu uložil ochranné liečenie sexuologickej ambulantnou formou. Poškodenú okresný súd s jej nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces. Po podaní odvolania sťažovateľom krajský súd napadnutým uznesením tento záver okresného súdu potvrdil tým, že podľa § 319 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zamietol odvolanie sťažovateľa v celom rozsahu.

4. Základná sťažnostná námietka sťažovateľa spočíva v tom, že krajský súd nechal bez povšimnutia okresným súdom zistený a ustálený skutkový stav, na nesprávnosť ktorého poukázal sťažovateľ aj v písomnom odôvodnení svojho odvolania. Sťažovateľ v písomnom odôvodnení svojho odvolania primárne poukazoval na skutočnosť, že konštatácie a závery okresného súdu neboli spôsobilé vytvoriť zákonný podklad pre odsudzujúci rozsudok, pričom poukázal na to, že správne mal okresný súd oslobodiť sťažovateľa spod obžaloby okresnej prokuratúry, a to tak, ako ho oslobodil svojím predchádzajúcim rozsudkom. Podľa názoru sťažovateľa sa krajský súd s jeho odvolacími námietkami dostatočným spôsobom nevysporiadal, čo malo mať determinujúci vplyv taktiež na nesprávnosť jeho skutkových a právnych záverov. Napadnuté uznesenie krajského súdu je tak podľa názoru sťažovateľa

nepreskúmateľné: „*Odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku vôbec nespomína sťažovateľove ťažiskové námietky a argumenty označené v bode 70., 71., 72., 73., 74., a 75. na stranách 29 až 31 písomného odvolania. Odvolací súd tieto závažné odvolacie dôvody sťažovateľa nielen neskúmal, nijako ich ani nepremietol do napadnutého uznesenia, navyše v odôvodnení svojho rozhodnutia ani neuviedol, prečo tak neurobil.*“

5. Sťažovateľ v uvedených súvislostiach uvádza, že jeho ťažiskové sťažnostné námietky formulované v bode 4 odôvodnenia tohto rozhodnutia nemožno subsumovať pod žiadny z dôvodov dovolania vymedzených § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Na základe uvedeného sťažovateľ zastáva názor, že proti napadnutému uzneseniu krajského súdu „*okrem sťažnosti v konaní pred ústavným súdom nemá k dispozícii iný účinný prostriedok nápravy*“, a preto preskúmanie jeho ústavnej sťažnosti nemôže byť vylúčené z preskúmania ústavným súdom. Rozsudku okresného súdu sťažovateľ vytýka, že ním došlo k porušeniu zásady voľného hodnotenia dôkazov vyplývajúcej z § 2 ods. 12 Trestného poriadku, čo odôvodňuje najmä tým, že okresný súd „*svoj odsudzujúci rozsudok založil výlučne na právnom názore odvolacieho súdu. ktoré len formalistický premietol do svojho rozhodnutia. Navyše právny názor odvolacieho súdu je arbitrárny, pretože neobsahuje žiadne komplexné hodnotenie dôkazov. Mám za to, že pokiaľ má byť súd, ktorému je vec po zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu vrátená na ďalšie konanie, viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, musí byť tento právny názor uvedený v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu. Musí z neho preto vyplývať, prečo bolo rozhodnutie súdu nižšieho stupňa zrušené, prečo bolo považované za nesprávne, v čom spočívajú nedostatky dokazovania, skutkových záverov, prípadne nedostatky právneho posúdenia veci. Nižší súd je teda viazaný (len) takým právnym názorom, ktorý bol základom pre rozhodnutie odvolacieho súdu. Aj z dôvodu, že z rozhodnutia odvolacieho súdu uvedené skutočnosti nevyplývajú, súd prvého stupňa nebol viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.*“.

6. Vzhľadom na všetko dosiaľ uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd uznesením prijal jeho ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie a následne rozhodol vo veci samej nálehom: „*Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy,*

na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 listiny, rovnosť účastníkov konania podľa čl. 37 ods. 3 listiny, vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom podľa čl. 38 ods. 2 listiny, na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru, postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave, Záhradnícka 10, 813 66 Bratislava zo dňa 27.06.2018 v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To/14/2018, bolo porušené. Uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.06.2018, sp. zn. 1 To/14/2018 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie. Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, na rovnosť účastníkov konania podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 listiny, rovnosť účastníkov konania podľa čl. 37 ods. 3 listiny, vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom podľa čl. 38 ods. 2 listiny, na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru, postupom a rozhodnutím Okresného súdu Bratislava IV, Saratovská 1/A, 844 54 Bratislava zo dňa 16.11.2017 v konaní vedenom pod sp. zn. 3T/54/2016, bolo porušené. Rozsudok Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 16.11.2017, sp. zn. 3T/54/2016 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie. Ústavný súd sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia, ktorá je splatná do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet právneho zástupcu sťažovateľa.“

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). V súlade s jeho § 246 ods. 1 a 2 sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

10. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

11. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na prerokovanie.

13. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

14. Podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie ústavnej sťažnosti pre jej neprípustnosť, ak sťažovateľ preukáže, že nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd, z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

15. Podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak

- a) vo veci rozhodol nepríslušný súd,
- b) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu,
- d) hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- e) vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania,
- f) trestné stíhanie bolo vykonané bez súhlasu poškodeného, hoci jeho súhlas sa podľa zákona vyžaduje,
- g) rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,
- h) bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin neprípúšťa,
- i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť,
- j) bolo uložené ochranné opatrenie, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- k) proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné,

l) odvolací súd zamietol odvolanie podľa § 316 ods. 1, hoci na to neboli splnené zákonné dôvody, alebo zobral na vedomie späťvzatie odvolania obhajcom alebo osobou uvedenou v § 308 ods. 2 napriek tomu, že obvinený nedal výslovný súhlas na späťvzatie odvolania,

m) pred podaním obžaloby generálny prokurátor zrušil právoplatné rozhodnutie prokurátora po lehote uvedenej v § 364 ods. 3,

n) bol obvinenému uložený trest odňatia slobody na doživotie a súd rozhodol, že podmienené prepustenie z výkonu tohto trestu nie je prípustné.

III.

Posúdenie veci ústavným súdom a jeho závery

16. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv a slobôd a taktiež ľudských práv a základných slobôd bližšie vymedzených v bodoch 1 a 6 odôvodnenia tohto rozhodnutia, ku ktorému malo podľa jeho tvrdení dôjsť postupom a napadnutým rozsudkom okresného súdu, ktorým ho tento uznal za vinného z pokračovacieho prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. e), ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona, a taktiež postupom a napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým bolo v rámci inštančného postupu zamietnuté jeho odvolanie proti napadnutému uzneseniu okresného súdu ako nedôvodné.

K namietanému postupu v konaní a napadnutému rozsudku okresného súdu

17. Systém ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou, resp. listinou a taktiež systém ochrany ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich zo záväznej medzinárodnej zmluvy je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 127 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, resp.

ľudských práv a základných slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Všeobecné súdy sú tak ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (II. ÚS 13/01, I. ÚS 107/2019).

18. Vychádzajúc zo svojej judikatúry uvedenej v predchádzajúcom bode odôvodnenia tohto rozhodnutia, ústavný súd vo vzťahu k námietkam týkajúcim sa napadnutého rozsudku okresného súdu konštatuje existenciu procesnej prekážky brániacej prerokovaniu tejto časti ústavnej sťažnosti, ktorou je nedostatok právomoci ústavného súdu. Trestný poriadok zakotvujúci inštitút odvolania proti rozsudku súdu prvého stupňa poskytuje priestor aj na uplatnenie námietok týkajúcich sa skutkových, resp. právnych pochybení prvostupňového súdu potenciálne predstavujúcich zásahy do základných práv a slobôd obžalovaného. Rozhodovanie o tomto opravnom prostriedku patrí vždy druhostupňovému súdu. Sťažovateľ teda disponoval možnosťou uplatniť svoje námietky o prípadnom pochybení prvostupňového súdu prostredníctvom riadneho opravného prostriedku, ktorého podanie aj využil, pričom o tomto odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd napadnutým uznesením. Ochranu základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám sťažovateľa tak bol v konkrétnom prípade oprávnený a zároveň povinný poskytnúť krajský súd v rámci odvolacieho konania. Táto skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať námietky sťažovateľa uplatnené proti napadnutému rozsudku okresného súdu. Ústavný súd preto rozhodol o odmietnutí tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

K namietanému postupu v konaní a napadnutému uzneseniu krajského súdu

19. Z bodu 4 odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti namieta najmä nepreskúmateľnosť a z nej vyplývajúcu arbitrárnosť napadnutého uznesenia krajského súdu, keďže tento sa podľa názoru sťažovateľa dostatočným spôsobom nevysporiadal s jeho odvolacími námietkami, v príčinnej súvislosti

s čím malo dôjsť k porušeniu ním označených základných práv, resp. práv. Po oboznámení sa s prílohami k ústavnej sťažnosti a so sťažovateľom koncipovaným odôvodnením ústavnej sťažnosti bližšie uvedeným v bode 5 odôvodnenia tohto rozhodnutia ústavný súd zisťoval na okresnom súde, či proti jeho rozsudku, resp. proti uzneseniu krajského súdu sťažovateľ podal dovolanie. Z úradného záznamu zo 4. septembra 2019 vyplýva, že v právnej veci sťažovateľa, ktorá je predmetom prieskumu ústavným súdom, nebolo prostredníctvom okresného súdu podané žiadne dovolanie.

20. Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre opakovane poukazoval na to, že ústavné súdnictvo je vybudované predovšetkým na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených. Navyše, v trestnom konaní možno akékoľvek skutkové či právne pochybenia orgánov činných v trestnom konaní a súdov naprávať primárne ešte v rámci konania vedeného pred všeobecnými súdmi, a to najmä dôsledným využívaním jednotlivých riadnych, ale taktiež mimoriadnych opravných prostriedkov vyplývajúcich z Trestného poriadku. Vo všeobecnej rovine platí, že až po právoplatnom skončení trestného konania možno na ústavnom súde namietat' také pochybenia orgánov verejnej moci, ktoré neboli odstránené v štádiách trestného konania predchádzajúcich právoplatnosti meritórneho rozhodnutia a ktoré mohli vo svojich dôsledkoch spôsobiť porušenie základných práv a slobôd sťažovateľa (m. m. III. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, III. ÚS 75/05, IV. ÚS 76/05, IV. ÚS 220/07, II. ÚS 356/2016). V nadväznosti na § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde je dosiaľ uvedené potrebné posudzovať tak, že každý sťažovateľ je pred podaním ústavnej sťažnosti povinný pokúsiť sa dosiahnuť ochranu svojho základného práva alebo slobody prostredníctvom iných orgánov verejnej moci, resp. prostredníctvom inštančného postupu všeobecného súdnictva, medzi ktoré nepochybne esenciálne patrí aj rozhodovanie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) o dovolaniach podaných v rámci trestného konania.

21. Na skutočnostiach uvedených v predchádzajúcom bode odôvodnenia tohto rozhodnutia nič nemenia ani tvrdenia sťažovateľa vyplývajúce z bodu 5, a to, že nepreskúmateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu nebolo podľa jeho názoru

možné subsumovať pod žiadny z dovolacích dôvodov vymedzených Trestným poriadkom. Na základe uvedeného argumentu dal sťažovateľ preferenciu ochrane jeho základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a základných slobôd ústavným súdom v rámci konania podľa čl. 127 ústavy pred tým, než by uprednostnil podanie dovolania podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku. Takýto postup sťažovateľa nemožno označiť za súladný s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde, keďže citované ustanovenie vyžaduje pred podaním ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy vyčerpať všetky právne prostriedky, ktoré sťažovateľovi priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

22. Ústavný súd v uvedenom smere uvádza, že posudzovanie možnosti, resp. úspešnosti subsumovania konkrétnych skutkových alebo právnych väd právoplatného meritórneho rozhodnutia pod konkrétny dovolací dôvod v trestnom konaní a v nadväznosti na to posudzovanie prípustnosti ústavnej sťažnosti v žiadnom prípade nespadá do autonómnej úvahy sťažovateľa. Sťažovateľove úvahy navyše nie sú správne, keď napr. v rozhodnutí vydanom pod sp. zn. 3 Tdo 64/2011 najvyšší súd konštatoval: *„Obvineným namietanú nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu nie je možné podriadiť pod dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Nie je to prípad nesprávnej právnej kvalifikácie zisteného skutkového stavu, ale porušenie práva obvineného na dostatočnú jasnosť dôvodov, na ktorých je rozhodnutie súdu založené. Len tak môže obvinený účelne uplatňovať existujúce opravné prostriedky. Porušenie tohto práva obvineného je zásadným porušením práva na obhajobu, ktoré predstavuje dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.“* Z príkladu citovanej judikatúry najvyššieho súdu tak vyplýva záver, že je vecne nesprávne tvrdenie sťažovateľa o tom, že ním v ústavnej sťažnosti uplatnenú ťažiskovú námietku spočívajúcu v nespreskúmateľnosti napadnutého uznesenia krajského súdu nebolo možné namietat v konaní o dovolaní pred najvyšším súdom.

23. V tejto súvislosti ústavný súd dodáva, že ide o jeden zo širších aspektov práva na obhajobu nad rámec jeho základu v čl. 50 ods. 3 ústavy. Kvalifikovaný nedostatok náležitého odôvodnenia meritórneho rozhodnutia v trestnej veci týkajúci sa podstatných

okolností je v dovolacom konaní uplatniteľný ako dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Rozhodnutie dovolacieho súdu je následne eventuálne preskúmateľné ústavným súdom v konaní podľa čl. 127 ústavy, a to z hľadiska možného porušenia práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (podobne ako pri nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia v iných typoch súdneho konania), resp. porušenia práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (to neplatí vo vzťahu k rozhodnutiam o väzbe, pri ktorých je okruh referenčných ustanovení orientovaný na čl. 17 ústavy, resp. čl. 5 dohovoru).

24. Na základe skutočností uvedených v bodoch 19 až 22 odôvodnenia tohto rozhodnutia ústavný súd rozhodol podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, že ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako neprípustnú. Nad rámec uvedeného je potrebné taktiež dodať, že ústavný súd pri posudzovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa nevidel žiadny dôvod hodný osobitného zreteľa, na základe ktorého by bolo možné učiniť opačný záver o prípustnosti jeho ústavnej sťažnosti. Napokon, sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti takýto dôvod zodpovedajúci § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde ani neuviedol.

25. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

26. S ohľadom na všetky uvedené závery ústavného súdu bolo o ústavnej sťažnosti sťažovateľa potrebné rozhodnúť tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. októbra 2020

Miroslav DURÍŠ
predseda senátu